

Első könyv: Mágikus állatok iskolája
Második könyv: Rejtélyes gödrök
Harmadik könyv: A kísértetfolyosó
Negyedik könyv: Hú, de durva!
Ötödik könyv: Torta vagy bukta
Hatodik könyv: A nagy csobbanás
Hetedik könyv: Hová lett Mr. M?
Nyolcadik könyv: Totál bezúgva

És hamarosan jön a folytatás!

Margit Auer

Nina Dulleck rajzaival

BABILON

Kezdődjék a kaland!

A Winterstein iskola

Hétköznapi sulis igazgatóval, gondnokkal, egy nagy iskolaudvarral. Hétköznapi sulis? Csakhogy a falai titkot rejtenek...

Miss Cornfield

Osztályfőnök a Winterstein iskolában. Néha kicsit szigorú, de mindig igazságos. És mindig tudja, melyik gyereknek kell a segítség.

Mortimer Morrison

A mágikus állatkereskedés tulajdonosa. Hogy miért mágikusak ezek az állatok? Azért, mert beszélni tudnak. És csak arra várnak, hogy egy barátira találjanak...

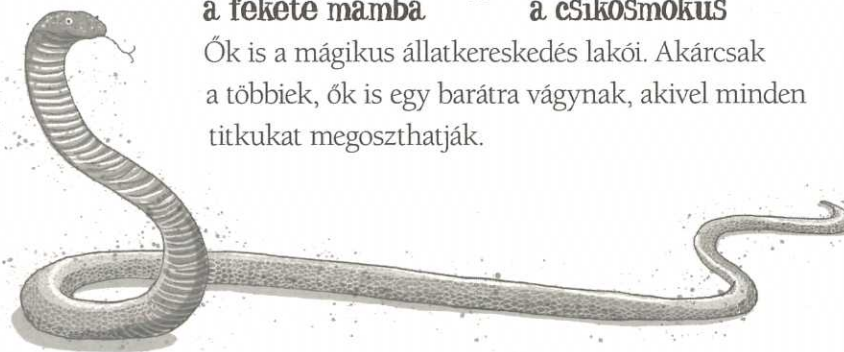
Mr. Morrison minibusza

Ezzel járja a világot, hogy összegyűjtse a mágikus állatokat.

Pintyőke

Ez a pimasz kis szarka Mr. Morrison saját mágikus állata. Kicsi madárfeje csupa zagyvasággal van tele.

Ashanti, a fekete mamba és Leonardo, a csíkosmókus

Ők is a mágikus állatkereskedés lakói. Akárcsak a többiek, ők is egy barátira vágnak, akivel minden titkukat megoszthatják.

Miss Cornfield osztálya

Hétköznapi osztály huszonnégy gyerekkel. Vajon melyikük kap először mágikus állatot?

Talán a becsvágyó Ida?

A beképzelt Johnny?

Az álmodozó Benni?

Az affektálós Helén?

A félénk Anna-Léna?

Vagy a kétbalkezes Eddie?

Feladó: Mortimer Morrison

Port Lockroy, Antarktisz,
postahivatal

Címzett: Mary Cornfield

Hahó, hugi! +++ Mi újság otthon? +++
Tudod már, melyik iskolában fogsz
tanítani? +++ Épp az Antarktison
vagyok, mágikus állatokat gyűjtök.
+++ Lerobbant a busz, meg kellett
szerelni, most minden oké. +++
Hamarosan találkozunk! +++ Puszi,
Mortimer

Az öreg minibusz fáradtan pöfögött, kerekei hangosan zörögtek a jeges úton. Még egyszer utoljára felbögött a motor, míg végül a jármű megállt.

Egy férfi szállt ki belőle, akiből nem sok látszott, ugyanis, tetőtől-talpig alaposan be volt bugyolálva.

Körülnézett. Amerre a szem ellátott, sima víztükör terület el. Óriási jéghegyek nyújtóztak a kéklő ég felé, vakítóan fehér hóhegyek csillogtak a napfényben. Tökéletes csönd volt.

Aztán valahonnét halk, recsegő hang hallatszott. Majd néhány trombitaszóra emlékeztető kiáltás. A férfi elmosolyodott.

Megigazította a szörmekucsmáját, és a hóba gázolva elindult a hang irányába.

Fél óra gyaloglás után rátalált a pingvinkolóniára.

Tekintetét végigjártatta a fekete fejcskéken, azután leguggolt, és halkán beszélni kezdett.

– Én vagyok az, Mortimer Morrison – duruzsolta. – A mágikus állatkereskedés tulajdonosa. A mágikus állatoknak nálam igazán jó dolguk van. Aki kedvet érez hozzá, jöjjön velem.

Azután várt. Egyelőre egyetlen pingvin se vette őt észre.

– A mágikus állatok nem mindennapi, egészen különleges lények – folytatta a duruzsolást. – Aki ilyen különleges lénynek érzi magát, jöjjön közelebb.

Majd türelmesen várt tovább.

És akkor mintha megbolydult volna a kolónia.

Az egyik pingvin megfordult! A többieket félrelökösve Mortimer Morrison felé igyekezett.

Amikor odaért, megállt előtte.

Figyelmesen nézték egymást.

– Érted, amit mondok? – kérdezte Mortimer Morrison.

– Krrrh – mondta a pingvin, és a csőrét csattogtatta.

– Próbáld meg még egyszer – biztatta Mortimer Morrison.

– Krreeehh – recsegte a pingvin, majd mély lélegzetet vett, és bátortalanul megszólalt. – Nem is sejtettem, hogy van valaki a világon, aki beszél a nyelvemet.

Jobb szárnyát fölemelve a kolónia felé mutatott, ahol a többi pingvin egymáshoz simulva állt.

– Annyira magányosnak éreztem magam.

Fekete arcocskáján egy könnycsepp gördült végig.

– Ennek egyszer s mindenkorra vége – jelentette ki Mortimer Morrison szelíd hangon. – Ha velem jössz, biztosan barátokra lelsz.

– Hát vannak még a világon olyanok, akik beszélnek a nyelvemet? – kérdezte a pingvin izgatottan.

– Persze – bólintott a férfi. – A mágikus állatok megértik egymást. Én ezzel a minibusszal járom a világot, és összegyűjtöm őket. Nálam új otthonra találhatsz. Hogy hívnak?

– Juri – felelte a pingvin.

Mortimer Morrison újra elmosolyodott.

– Juri! Légy üdvözölve! Soha többé nem kell magányosnak érezned magad.

A pingvin felborzolta a tollát, majd elindult a szőrmekucsmás férfi nyomában anélkül, hogy akár egyszer is hátrapillantott volna.

Első fejezet

A bútorszállító autó

– Áááá! Aúúú! A fenébe!

Benni szélvészfént száguldott lefelé a Pacsirtamező utcán, s végül egy rózsagyás kellős közepében landolt. A nyári szünet utolsó napja volt. Benninek csak ma sikerült elszakadnia a rádiótól, amelyben minden délután a kedvenc sorozata ment, a Harmadik dimenzió. De ma nem rádiózott.

Helyette felhozta végre a pincéből a gördeszkát, amit Joe bácsitól kapott húsvétra. Ettől majd hanyatt esnek a lányok, jelentette ki Joe bácsi.

Benjamin Schubert nyögdécselve mászott ki a rózsagyásból. Ami azt illeti, nem a lányok estek hanyatt... Az út széléhez bicegett, és feltúrta a farmerja szarát. Jobb térde alaposan lehorzsolódott, de nem vérzett. Mázli. Csak most vette észre a bútorszállító autót: egy gesztenyefa alatt állt a Pacsirtamező utca végén, a Szent Jánosról elnevezett bájos kis terecskén. A téren lakóházak és üzletek váltogatták egymást: volt pékség, kerékpárüzlet, és itt működött a Frida fodrászszalon. A szalon a hónap elején cserélt gazdát. A jelek szerint az új tulaj most költözött be az üzlet fölötti lakásba, az első emeletre. Bennit kíváncsivá tette a dolog. Rogyadozó térddel, de újra ráállt a gördeszkára, és óvatosan közelebb gurult. Bekukucskált a bútorszállító autó nyitott ajtaján. Odabent egy állólámpát lehetett látni, sok-sok polcot, egy ruhászekrényt, no meg dobozokat, számlálatlanul. A költöztetők konyhabútort, összetekert szőnyeget és áttetsző fóliába csomagolt képeket cipeltek befelé a házba. Benni

lába előtt egy csikos bundájú kis mókus rohant el, keresztünyargalt a téren, majd eltűnt a gesztenyefa lombjai között. Benni megállt. Hoppá! A gördeszka váratlanul önállósította magát, és kigurult az utcára pont egy fekete sisakos biciklista orra elé, aki veszett tempóban érkezett az egyik irányból. A biciklis káromkodva próbálta kikerülni a gördeszkát, hogy aztán kis híján belerohanjon a költöztetőkbe, akik éppen egy óriási tükröt vittek keresztül a téren. Füttyszó hasított a levegőbe. A kerékpáros fölemelte a fejét, és a legeslegutolsó pillanatban elrántotta a kormányt.

– Vigyázz már jobban a gördeszkáddal! – ordított rá Bennire, miközben elszáguldott mellette.

De Benni ügyet sem vetett rá. A füttyszó ugyanis egyértelműen attól a mókustól eredt, aki az imént keresztülzaladt a téren. Most fent ült a gesztenyefán, onnan nézett le, bozontos farkát játékosan hajlítgatva ide-oda. Különös.

Benni még soha nem hallott mókust füttentyeni. Különben is mióta csikos egy mókus?

Éppen itt tartott a gondolataiban, amikor a költöztetők

egy színes matricákkal teleragasztott komódot cipeltek be a házba. Benni a gördeszkára állt, és közelebb gurult hozzájuk. Au, a térdé még mindig fáj!

A teherautó platóján észrevett egy lila fiókos íróasztalt. Lila? Amikor az egyik költöztető véletlenül elejtett egy *Vámpírok éjszakája* feliratú moziplakátot, Benni már pontosan tudta, hogy egy kislány költözik be a házba. Vállat vont, és hazafelé indult. Ami azt illeti, egy haver nem ártott volna. Na de lány? Kösz szépen, de nem. Lassan, fáradságosan hajtotta fölfelé a gördeszkát a Pacsirtamező utcán. De várjunk csak! Mintha valaki sziszegett volna. Mint amikor egy gumimatracból kiengedik a levegőt. A hang a sövény felől jött.

Mi volt ez?

Benni leszállt a gördeszkáról, és lábujjhegyen odament. Nagyon jól tudott hangtalanul osonni. Amikor a sövényhez ért, leguggolt. Belebámult a levelek és ágak sötét barlangjába.

16

És összerándult: odabent egy kígyó feküdt. Egy igazi, eleven, olajzöld pikkelyes kígyó. Benni szíve hevesen vert. A kígyó éber sötétbarna szemekkel figyelt. Száját kinyitotta, nyelvét kinyújtotta. Szájürege kékesfekete volt. Benni reszketve hátrált az utca felé. Egy pillanatig sem habozott, felpattant a gördeszkájára, és teljes sebességgel repesztett egészen hazáig.

Ida Kronenberg lovaglólülésben ült új szobája ablakpárkányán. Fél lábát az utca fölé lógatta: szeretett így ülni. Már elege volt az egész költözködésből. Először mindent összecsomagolni. Aztán most mindent kicsomagolni. Majd később folytatja. Délután volt. Odalent a téren egy utcaseprő letámasztotta a talicskáját. Vajon a fodrászatba akar bemenni? Végére is egy utcaseprőnek ugyanúgy le kell vágatnia a haját, mint bárki másnak. Ida szüleinek, akik együtt vezették a fodrászüzletet, már ma, a költözés napján munkába kellett állniuk. Úgy tűnt,

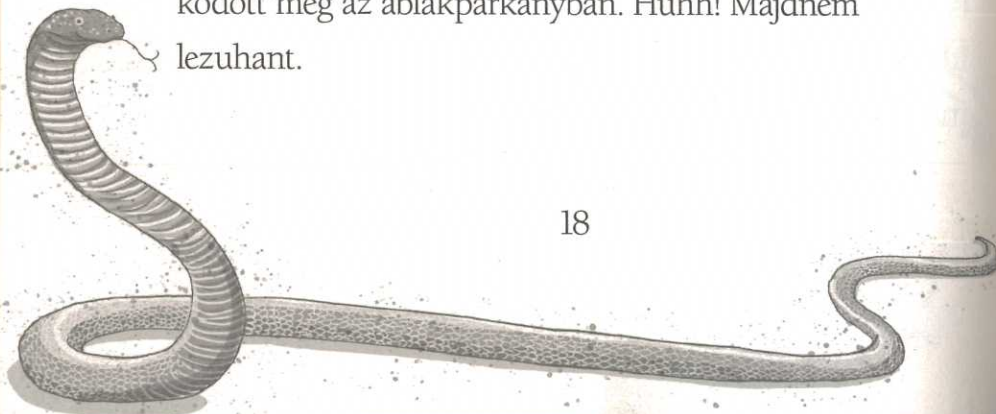
17

a negyed összes lakója csak arra várt, hogy a Frida szalonban újra csattogjon az olló, zúgjon a hajszárító, és a hajfesték szaga betöltse a helyiséget.

Ida végigjártatta tekintetét a Szent János téren. Köröskörül színes házfalak, kicsi erkélyek, nyitott ablakok. Valaki hegedült. Kezdő lehetett, mert a hangszer igencsak nyikorgott. Idát előntötte a mélabú: legjobb barátja, Mirjam is hegedülni tanult. Annyira hiányzott neki Mirjam! Az ő játéka is sokkal jobban tetszett neki annál, amit most hallott.

Holnap megy először az új sulijába. Winterstein iskola, így hívják. Vajon milyen lesz? Ida nem ismert senkit. A környékbeli gyerekeket se látta még, leszámítva azt a sápadt fiút, aki itt bénázott a gördeszkájával. Ekkor megszólalt a fodrászüzlet ajtaja fölötti csengő. Az ajtón az utcaseprő lépett ki új frizurájával. Ida kíváncsian előrehajolt – és elveszítette az egyensúlyát! Ekkor éles füttyszót hallott. Még éppen időben kapaszkodott meg az ablakpárkányban. Huhh! Majdnem lezuhant.

Ida kinézett. Ki fütyült? A tér közepén, a gesztenyefa ágai között, bozontos farkú állatka ült, és egyenesen feléje villogtatta a szemét. Még integetett is neki, de Ida nem vette észre.

Amikor az utcaseprő nagy robajjal újra tolni kezdte odalent a talicskáját, a kis állatka elszaladt. Miközben eltűnt az ágak között, búcsúzóul még egy utolsót fütyentett. De Ida ezt már nem hallotta.

Benni hazaért, bedobta a tárolóba a gördeszkát, és a szobájába szaladt. Felütötte az állatlexikont. Hosszan lapozgatott, mire megtalálta, amit keresett: egy olajzöld pikkelyes, kékesfekete szájú kígyót.

FEKETE MAMBA Az egyik legveszélyesebb kígyó a világon! Nagyon gyors, mérge gyakran halálos. Kelet-Afrikából származik.

Benni továbblapozott, és néhány oldallal később talált egy állatot, amelyik az előbbi mókushoz hasonlított.

CSÍKOSMÓKUS Bundája barna, hátán fekete csíkok vannak. Gyakran éles füttyszóval hívja fel magára a figyelmet. Élőhelye Észak-Amerikában van.

Benni zavarodottan csukta be a lexikont. Mit keres egy kelet-afrikai kígyó és egy észak-amerikai csíkosmókus a házuk előtt?

Langyos volt az éjszaka, az ég tele hullócsillagokkal. Benni nyugtalanul hánykolódott kalózhajóra emlékeztető ágyában. Szörnyű álmot látott. Versenyt kellett futnia egy csíkos kígyóval és egy zöld mókussal, de meg se bírta moccanni. Az állatok nevettek rajta. És csak nevettek és nevettek...

Benni álmosan kinyitotta a szemét. Odakint fény villant, de ő nem vette észre.

– Nem akarok folyton az utolsó lenni – morogta, és a fal felé fordult.

Pár házzal odébb Ida az ablaknál ült. Túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy elaludjon. Holnap lesz az első napja az új osztályban. Vajon lesznek új barátai? Még egy hullócsillag! Ida gyorsan, már hetedszer is, azt kívánta magában, hogy jól érezze magát az új iskolában.

Frida nééniii!

A Winterstein iskola ódon vöröstéglás épület volt, jobb és bal oldalán egy-egy kerek tornyocska magasodott, középen széles lépcső vezetett a bejáratához. Heribert Siegmann igazgató úr irodája éppen a kapu fölött helyezkedett el. Mint minden évben az első tanítási napon, az igazgató úr most is az ablaknál állt, és elégedetten figyelte az iskolába igyekvőket. Új év kezdődik! És remélhetőleg nyugalmasan telik majd...

Amint meglátta a gyerekeket az iskola kapujában, Idának inába szállt a bátorsága. A fiúk és a lányok szorosan egymás mellett álltak, és egymás szavába vágva, élénken beszélgettek. Biztosan rólam van szó, gondolta Ida. Hüvelykujját beakasztotta a hátizsákja szíjába, copfját hátradobta. Az anyukája ma reggel kis gyöngyöket és színes szalagokat font a hajába. Mindig támadt valami új ötlete. Végül is fodrász volt. Reggel még tetszettek Idának a gyöngyök, de most már nem volt biztos benne. Most már félt a többiek megjegyzéseitől.

– Nézzétek, úgy néz ki, mint egy indián!

Ez volt az első mondat, amit meghallott. Egy hosszú szőke hajú, rózsaszín hercegnős hátizsákos lány kiáltotta felé. A szőkeséget három másik lány vette körül. Vékony, éles hangon hozzátette:

– Te vagy az új lány?

Ida nagyot nyelt.

– Nem akarsz bemutatkozni? – kérdezte a szőke.

Ida egy hangot se bírt kinyögni. Mintha egészben próbált volna lenyelni egy gombócot.

– Így is jó. Akkor Frida néninek fogunk hívni. – És a hercegnős hátizsákos lány nevetni kezdett. Hamis, barátságtalan nevetése volt.

– Nem Frida. Ida – szólalt meg gyorsan Ida, de addigra már a többi lány is bekapcsolódott a csúfolódásba.

– Frida nééniiii! Frida nééniiii! – kiabáltak.

A szőke falkavezér ekkor a csíkos harisnyára mutatott, amit Ida aznap reggel a rövidnadrágja alá fölvetett.

– Egyébként meg tök ciki a harisnyád.

Az udvarhölgyek ismét vihogtak.

Ida összeráncolta a homlokát. A régi iskolájában az összes lány ilyen harisnyában járt. Mirjamnak hajszálpontosan ugyanilyenje volt. Ezek szerint itt hajpántos, balerinacipős, cukiruhás hercegnőnek kell öltözni. Márpedig ő ilyen ruhatárral nem szolgálhat. Szó nélkül otthagytta őket.

Dühösen caplatott fölfelé a lépcsőn. Tudta, hogy az osztálytermük az első emeleten van, az igazgató megmutatta még akkor, amikor az anyukájával itt voltak, hogy elintézzék az átjelentkezést.

Végigment a hosszú folyosón, el az italautomata mellett, és kinyitotta az ajtót. A középső oszlop egyik padjában egy kockás inges fiú ült. Még csak föl sem nézett, amikor Ida a földre csapta a táskáját.

– 'reggelt – morogta Ida.

– Good morning – felelt a fiú, föl se nézve a képregényéből.

Ida egy pillantást vetett a füzetre: óriási zöld szörny tombolt New York felhőkarcolókkal szegélyezett utcáin.

A fiú kicsivel később mégiscsak fölemelte a fejét, és az érdeklődés halvány jelével az arcán ennyit kérdezett:

– Te vagy az új lány?

– Aha – válaszolta Ida. – Melléd ülhetek?

– Tőlem... – morogta a fiút, és kicsit odébb csúszott a székével.

– Idának hívnak – mondta a lány, és alaposabban megnézte magának a padszomszédját. Csak nem az a fiú, aki előző nap ott gördeszkázott a fodrászüzlet előtt? – De hívhatsz Frida néninek is – tette hozzá mogorván, és iskolatáskájából elővette a füzetét meg a tolltartóját.

– Benni vagyok – felelte a fiú, és elvigyorodott. –
De hívhatsz szörnyembernek is.

Lassan benépesült az osztályterem. A gyerekek többsége nem egyedül, hanem kisebb csoportokban, beszélgetve érkezett. Ida feszülten figyelt, próbált minél több nevet megjegyezni. Azt a fiút, aki háromszor is megbotlott a lábában, mire a helyére ért, Eddie-nek hívták. Egy Silas nevű langaléta srác azt harsogta, hogy a nyári szünetben mindennap a strandon volt, és a tízméteres trambulinról ugrált be a vízbe. A kerek szemüveges fiú alighanem Max... És a szeplős lány azzal az ősrégi iskolatáskával talán Leonie?

Idának már zúgott a feje.

Ekkor belépett az osztályba a szőkeség, és a nyomában bevonult a sleppje. Mint kiderült, a szőkeség neve Helén. Rózsaszín hercegnős táskáját egyik kísérője cipelte helyette. Megállás nélkül csacsogott, így rögtön mindenki megtudhatta, hogy a nyarat Dél-Franciaországban töltötte,

ugyanis a családjának Nizza közelében van nyaralója nagy tetőterasszal és úszómedencével. Három udvarhölgyének neve is elhangzott: Finja, Katinka és Anna-Léna. Helén hangos fridanénizéssel üdvözölte Idát, udvartartása vihogva visszhangozta a csúfnevet.

Ida fülig vörösödött. Lehajtotta a fejét, iskolatáskájában kezdett kotorászni. Már nem látta, ki mindenki érkezik Helénék után. Csak akkor nézett fel, amikor felhangzott az első óra kezdetét jelző gongszó. A terembe belépett Siegmann igazgató úr, akivel egy nő is érkezett. Mögöttük hangosan becsukódott az ajtó. A zsvajt mintha elvágták volna. Még a nagyszájú szőkeség is befogta a száját. Siegmann igazgató úr sötét öltönyt, nyakkendőt és orgonaszínű inget viselt. A nőnek fekete göndör haja volt, tarka, csillagmintás, majdnem földig érő szoknyát viselt. Szeme várakozásteljesen csillogott.

Az igazgató fölemelte a kezét.

– Hadd mutassam be az új osztályfőnököt! Ő Miss Cornfield. Skóciából származik, de már sok éve városunkban él.

Senki sem szólalt meg. Mindenki az új tanárnőt bámulta, aki mosolyogva nézett végig rajtuk.

Végül egy kötött sapkás fiú jelentkezett az első sorban.

– És mi van Finke tanár úrra? – kérdezte. – Nem jön vissza?

– Finke tanár úr az áthelyezését kérte egy másik iskolába.

Családi okok miatt. – Siegmann igazgató úr szigorúan nézett a fiúra. – Azonnal vedd le a sapkád!

A fiú válaszul morgott valamit, de levette a sapkát, és begyömöszölte a padba.

– Ez Csoki – suttogta Benni. – Azért hívjuk így, mert egyfolytában kakaót vedel.

Ida a fiú csokoládébarna haját nézve arra gondolt, hogy a név tökéletesen passzol a fiúhoz.

– És a két lány mögöttünk? – érdeklődött. A lányok összedugták a fejüket, és törökül sugdolóztak.

– Sibel és Hatice – felelte halkán Benni.

Az igazgató megköszörülte a torkát, és így folytatta:

– Mivel Miss Cornfield új kolléga nálunk, számíthatok rá, hogy időnként benézek a tanítási órákra. –

Megigazította a nyakkendőjét. – Természetesen azért,

hogy segítsék neki. – Köhécselt egyet. – De biztos vagyok benne, hogy jól kijövünk majd egymással.

Éppen távozni készült, amikor megpillantott az ablakpárkányon egy kis zöld műanyag öntözőkannát.

– Na, végre! Már mindenhol kerestem! Sürgősen meg kell öntöznöm a karalábéimat!

Az osztály hullámzott a kuncogástól. Vicces látvány volt, ahogy az igazgató finom öltönyében, kezében a zöld öntözőkannával, kisietett az osztályból. Siegmann igazgató úr szívesen részt vett a *Kinek a napraforgója nő magasabbra?*, a *Ki neveli a legnagyobb dinnyét?* és a hasonló nevű versenyekben. Ezúttal, úgy látszik, a karalábé volt soron.

Alighogy kitette a lábát, Miss Cornfield beletúrt fekete sörényébe. Derű és tetterő sugárzott belőle. A mosdóhoz lépett, a tükörben vizsgálgatta magát, és a haját igazgatta.

– Nincs valakinél egy fésű? – kérdezte, mire Helén azonnal turkálni kezdett a hercegnős hátizsákjában.

– Tessék, tanárnő! – nyújtotta át neki a fésűt egy pukedli kíséretében.

– Köszönöm, Helén – felelte a tanárnő.

Ida meglepődött, hogy Miss Cornfield a keresztnévén szólítja a nagyképű szőkeséget. Talán már ismerik egymás? Vagy kívülről megtanulta az osztálynévsort? Mégis honnan tudja, hogy ki kicsoda?

Miss Cornfield felült a tanári asztalra, és kibújt a cipőjéből. Mindegyik lábkörmé más-más színűre volt festve. Miközben a fésűt húzogatta a hajában, rámosolygott az osztályra.

– Ne haragudjatok, ma reggel nagyon siettem. Csak tegnapelőtt tudtam meg, hogy ebbe az iskolába jövök, és sok volt az elintéznivaló – mondta, és közben a tiritarka lábkörméit billegette.

– Bolond – suttogta maga elé Benni.

Ida csak egy biccentéssel válaszolt. Benninek alighanem igaza van. Miss Cornfield így folytatta:

– Mint az imént hallottátok, Skóciából költöztem ide. Csodálatos ország, tele ősi rejtélyekkel. No de az egész világ csupa titok, nem igaz? Közületek ki volt ébren tegnap éjfélig? Johnny, talán te?

Ki az a Johnny? A fiú leghátul ült. Ida megfordult.

Egy pillanatra még a szívverése is kihagyott. Talán egy

picit tovább bámulta őt, mint kellett volna. Johnny a legédesebb fiú volt, akit valaha látott. Hosszú fekete haja elől ferdén a szemébe lógott. A méreténél több számmal nagyobb zöld pólót viselt **ATOMGOMBA** felirattal. Így, ahogy van, leforgathatnának vele egy vámpiros filmet, és természetesen ő lehetne a főszereplő, gondolta Ida. Miss Cornfield megismételte a kérdést.

– Mi van, Johnny? Megnézted tegnap az eget, igen vagy nem?

– Én? – Johnny egy hanyag mozdulattal kisöpörte a haját a szeméből. – Á, nem. A szüleim korán aludni küldtek.

A sulis miatt.

Miss Cornfield fölemelte a mutatóujját.

– Hiba! Tegnap óriási csillaghullás volt!

Ekkor Max jelentkezett.

– Tessék, Max!

– Azokra a kozmikus hulladékokra gondol a tanárnő, amelyek másodpercenként 80 kilométeres sebességgel zuhannak a Föld felé?

– 60 kilométeres sebességgel – javította ki Ida.

Az előző iskolában ő volt az osztályelső, és nem szerepelt a tervei közt, hogy elveszítse ezt a rangot.

– Vigyázat, stréberveszély! – sziszegte Helén a fal felőli padsorban.

– Nem rossz, Professzor úr, de Ida még jobb – biccentett elismerően Ida felé a tanárnő.

– Honnan tudja Max csúfnevét? – morogta döbbenten Benni.

Ida feszülten figyelte, ahogy Miss Cornfield előhúzott egy csillagtérképet a táskájából.

– A csillagos ég gondoskodik róla, hogy legtitkosabb vágyaink teljesüljenek – közölte. – Én mindenesetre ébren voltam éjjel kettő és négy óra között. És tudjátok, mit kívántam, amikor egy különösen szép hullócsillag izzott fel a tintafekete éjszakában?

Ida észrevette, hogy Sibel és Hatice újra összedugja a fejét.

– Hát ennek sincs ki mind a négy kereke – suttozták egy kicsit hangosabban a kellesénél.

Miss Cornfield azonban úgy tett, mint aki nem hallotta a megjegyzést. Tekintetét végigjártatta az osztályon.

– Azt kívántam, hogy egy fantasztikus új osztályom

legyen. És azt is kívántam, hogy a csodás új osztályommal örülten izgalmas kalandokat éljünk át együtt. – Miss Cornfield az ablak felé mutatott. – Ez még csak a kezdet.

Mindenki követte tekintetével Miss Cornfield kinyújtott mutatóujját. Az ablak előtt egy kékeslila tollú madár repült el. Feléjük nézett, és mintha intett volna a szárnyával. Miss Cornfield vidáman visszaintegetett neki, aztán megint az osztályhoz fordult. Mosolygott.

– Lendületet akarok vinni az iskolai hétköznapokba! Remélem, szeretitek az állatokat – mondta, majd

hozzátette: – A legkülönfélébb állatokat! Nos?

Senki nem mert megszólalni.

Mindenki ugyanarra gondolt: hogy ez a Miss Cornfield a legfurcsább tanár, aki valaha a Winterstein iskolában tanított.

